

sion — jeg antager, at den har Lov til at optage alle de Spørgsmaal, den vil beskæftige sig med angaaende Søfartsforhold —, og det er Forhyringen. De nu bestaaende Forhyringsforhold ere, sete fra de søfarende Arbejderes Side, alt andet end lystelige. Ogsaa paa dette Omraade kunde der tiltrænges en Forbedring.

Jeg er dermed færdig med de Spørgsmaal, der vedrøre selve Holmen og hvad dermed staar i Forbindelse, og som kræve en omfattende og gennemgribende Forandring. Jeg kommer nu til et ganske lille Spørgsmaal, som jeg gerne vilde forelægge den højtærede Marineminister. Der kræves her ikke nogen Pengebevilling, Sagen vil kunne ordnes administrativt. Det er mig og ganske sikkert ogsaa den højtærede Marineminister bekendt, at der, vistnok i Fjor under de uheldige politiske Forhold, vi den Gang havde, blev tildelt Mandskabet og Underofficererne Margarine i Stedet for Smør. Det skete administrativt, og at slikt kunde ske, stod ganske sikkert i Forbindelse med det uheldige Ministerium, vi den Gang havde. Nu ved jeg bestemt, at saavel Underofficerer som Mandskab ere inderlig kede af denne Ordning. De holde ligesom Landbruget paa vort gode, danske Smør, og jeg har gerne villet gøre mig til Tolk for det Ønske, der næres af disse Folk om, at de i Fremtiden maa blive forskaaned for Margarine og faa Smør i Stedet. Der er i Folkemunde ved at danne sig en Betegnelse af Marineministeriet, som har meget med Margarine at gøre, og jeg tror, at alene for at slaa denne Betegnelse ned, burde man skaffe dem det gode, gamle Forhold tilbage.

Jeg er dermed færdig med Marineministeriet og vil nu tillade mig at gøre en Bemærkning til den højtærede Kirke- og Undervisningsminister i Anledning af forskellige Optrin, der ere foregaaede paa vore Kirkegaarde. Præsterne have jo en Ret til at skønne over, hvorvidt andre end de selv maa tale ved en Grav, ved en Bære, og de have ligeledes at skønne over, hvorvidt Musik eller Faner maa være til Stede ved en Begravelse. Det er nu i adskillige Tilfælde gaaet saaledes, at enkelte Præster have skønnet ganske ensidig, at et enkelt politisk Partis Faner eller bestemte Organisationers Faner ikke maa være nærværende ved en Begravelse. Forbudet er i alt Fald af en enkelt af disse Præster motiveret med, at han havde en Ret til at nedlægge dette Forbud, han erklærer, at, hvad Præsten i saa Henseende

bestemmer, derved har det sit Forblivende. Jeg kan ikke anerkende, at Præsterne have en saadan Ret. Jeg antager, at Præsten, saavel som andre af Statens Embedsmænd, saa nogenlunde skal rette sig efter de Cirkulærer og Skrivelser, som udgaa til ham fra hans overordnede, i dette Tilfælde Kultusministeriet. Og der er da angaaende det Spørgsmaal i 1891, medens Goos var Kultusminister, udsendt et Cirkulære for at bringe Klarhed i disse Forhold. Der siges deri, at Præsten har et Ansvar for, at de kirkelige Handlinger i Kirken o. s. v. udføres med Sømmelighed og Orden, og der siges videre, at Tilladelsen til Musik, Faner eller Taler bør ikke gives, hvor Forholdet er det, at Benyttelsen af den paagældende Musik eller vedkommendes Fane maatte befrygtes at ville forarge eller i alt Fald forstyrre. Nu er det jo saaledes, at naar en afdøds efterladte ønske at hædre den afdøde ved saa megen Festlighed ved Begravelsen, som de kunne overkomme, ønske de altid, at de Korporationer, de Foreninger, som vedkommende have tilhørt i levende Live, og som de havde kære, ere repræsenterede ved Graven. I saa godt som alle Organisationer, saa godt som alle Fagforeninger og andre Foreninger er der Bestemmelser om, at saa og saa mange skulle følge en afdød, og at Foreningens Fane skal følge den afdøde til Jorden. Jeg kender baade Mænd og Hustruer, hvis hele Ønske angaaende deres Begravelse gaar ud paa, at naar de skulle puttes i Jorden, maa endelig vedkommende Foreningens Fane være med og vaje over deres Grav. Man plejer jo altid at respektere en afdøds Ønsker, men det synes, som om enkelte Præster — heldigvis kan jeg sige kun enkelte Præster — ikke respektere afdødes eller de efterlevendes Ønsker. Præsten har et Ansvar for, at det hele gaar sømmelig og ordentlig til ved Begravelser, og han maa ikke give Tilladelsen, naar de Ting, der er Tale om, kunne vække Forargelse eller forstyrre, men naar hele Følget, kun ikke Præsten, ønsker, at en saadan Fane eller Musik skal være til Stede, saa er det altsaa kun ham, der forarges, ikke Følget, ikke de andre. Der vækkes ingen offentlig Forargelse, det er kun ham personlig, som føler sig stødt ved at se en Fane af en bestemt Kulør, og saa mener jeg, han ikke er den rette Dommere, for saa er han Fanatiker. Hvis den Slags Folk fik Lov til at raade, hvis de fik Lov at tumle med os, som de vilde, var det med Baal og Marter. De ere ikke lidenskabsløse Dommere, ikke de sagtmo-